

Hồi Thứ Năm Mười

DIỆU KẾ

Lão nhân này mặc áo vải bạc màu, đầu tóc bạc phơ, da thịt nhăn nhúm, chân mày bạc dài đến lỗ tai, không có râu, khí sắc rất tốt.

Lão nhân đang nhắm mắt luyện công dưỡng thân. Mấy mươi năm trước lão chính là một nhân vật vang danh võ lâm với cái tên Vô Viễn Thần Cái Lạc Tốt Giả.

Thấy sư phụ, Hàn Trúc chạy đến trước mặt.

Lạc Tốt Giả mở mắt, hai luồng ánh sáng chói ra như hai ngôi sao, lão nói:

– Hàn Trúc! Có chuyện gì sao?

Tiếng nói rất nhỏ, nhưng nội lực rất thâm hậu.

Hàn Trúc chấp tay xá một xá:

– Thái sư phụ! Trong bang có chuyện nghiêm trọng rồi, đệ tử phải thỉnh cầu Thái sư phụ.

Lạc Tốt Giả nhường mày bạc:

– Chuyện gì mà gấp như vậy?

Hàn Trúc nói:

– Cha nuôi của con là giả.

Lạc Tốt Giả chấn động, mở to đôi mắt sáng chói, hỏi:

– Ai nói!

Tiểu Tà bước tới đồng dục:

– Vãn bối!

Lạc Tốt Giả nhìn Tiểu Tà một lúc, vẻ mặt rất nghiêm trọng, hỏi:

– Người là ai?

Tiểu Tà đáp:

– Vãn bối là Dương Tiểu Tà.

Lạc Tốt Giả hỏi:

– Sư phụ người là ai?

Tiểu Tà hỏi:

– Cái gì là sư phụ?

Hàn Trúc nói:

– Ý của thái sư phụ muốn hỏi ai dạy võ công cho thiếu hiệp?

Tiểu Tà nói:

– Té ra lão đại ăn mày muốn hỏi tông tích sao? Tôi không có sư phụ.

Lạc Tốt Giả nói:

– Không có sư phụ mà dám đến đây gây rối! Có thể quá khinh thường bản bang rồi. Tiểu tử! Người đi đi! Lão phu không muốn làm khó dễ người.

Hàn Trúc sợ hãi:

– Thái sư phụ không tin tưởng hẳn sao?

Lạc Tốt Giả nhắm mắt lại không muốn nói chuyện.

Tiểu Tà thấy vậy nổi giận hét:

– Lão ăn mày! Cả an nguy của Cái Bang cũng không lo tới. Người ta nói tổ chim vỡ thì trứng chim cũng rơi. Thiếu bang chủ! Chúng ta đi! Không cần!

Vừa nói vừa kéo Hàn Trúc đi.

Lạc Tốt Giả quát:

– Đứng lại!

Tiểu Tà cũng không vì tiếng hét này mà dừng chân lại.

Hàn Trúc kêu lên:

– Tiểu Tà! Huynh không được đối xử với thái sư phụ tôi như vậy.

Tiểu Tà lạnh nhạt:

– Huynh không đi thì để tôi đi!

Nói xong bỏ Hàn Trúc về một mình.

Lập tức có tiếng quát:

– Lão phu sẽ giữ người lại.

Cùng với tiếng quát, Lạc Tốt Giả đã nhảy cao ba trượng, dùng một chiêu lộng gió trùn vào lưng Tiểu Tà.

Hàn Trúc kinh hãi kêu lên:

– Dương Tiểu Tà mau né tránh.

Tiểu Tà ngờ đâu lão ăn mày này lợi hại như vậy, nên bị Lạc Tốt Giả bấu tới, té xuống đất, lăn lộn mấy vòng.

Nhưng Tiểu Tà lập tức đứng dậy, chửi lớn:

– Lão ăn mày thú! Hôm nay ông chết chắc rồi! Có gan thì đến đây.

Liền lùi lại ba bước, phát chiêu phản công Lạc Tốt Giả.

Lạc Tốt Giả cười hai tiếng, vung tay lên, bóng chưởng đập chùng chùng như có

nhiều đôi tay chụp tới.

Đây chính là Cái bang thần danh tuyệt kỹ của ba chiêu cuối cùng trong Giáng long thập bát chưởng. Gọi là: Mộng Trảm Kim Long.

Chưởng pháp này công tới nhằm vào toàn bộ yếu huyệt của Tiểu Tà.

Tiểu Tà thấy Lạc Tốt Giả chưởng pháp lợi hại, cũng không chịu thua, hét lên một tiếng xuất chiêu “Đại Phi Chưởng pháp” phản công.

Từ khi Tiểu Tà uống được nội đơn của con vượn niên bạch xà, nội lực phát triển phi thường, ngay cả Tiểu Tà cũng không ngờ được.

Chiêu thức vừa phát ra, chưởng kinh biến hóa trăm ngàn bông hoa, so với chiêu thức của Lạc Tốt Giả thì Đại Phi Chưởng pháp còn lợi hại hơn.

Đôi chân Tiểu Tà nhún một cái, thân mình đã như ánh sao phóng tới Lạc Tốt Giả, làm cho Lạc Tốt Giả phải kinh sợ.

– Âm!

Một tiếng nổ rền tai, Tiểu Tà và Lạc Tốt Giả đều lùi lại.

Tiểu Tà té xuống đất, lập tức đứng dậy, khinh khỉnh:

– Lão ăn mày! Sao rồi? Ông nói tôi là ai đây?

Lạc Tốt Giả kinh hãi, tuy chiếm được thượng phong, nhưng tên tiểu tử này mới mười mấy tuổi mà nội lực và võ công thật khó lường nổi.

Tiểu Tà hất mặt:

– Lão ăn mày! Sao rồi? Ông tưởng ông có thể thắng tôi sao? Nếu tiếp tục giao tranh tôi sẽ làm cho ông kiệt sức!

Tiểu Tà muốn tiếp tục giao đấu, nhưng Lạc Tốt Giả thì ái ngại nhìn Tiểu Tà trầm giọng:

– Tiểu tử! Lúc này có phải người đã sử dụng “Đại Phi Chưởng pháp” không?

Tiểu Tà hậm hực:

– Nếu phải thì sao?

Lạc Tốt Giả nhẹ giọng:

– Âu Dương Bát Không là gì của người?

– Tôi không quen biết ông ta! Chắc ông muốn biết ai dạy tôi chưởng pháp này phải không?

– Lão phu thật muốn biết chuyện đó.

Tiểu Tà nói:

– Được rồi! Cho ông biết trước khi chết cũng có ân đức. Võ công này do lão đầu tử dạy tôi. Rất tiếc! Tôi không biết tên nên không thể nói cho ông nghe được.

Lạc Tốt Giả nhìn Tiểu Tà một lúc, nhẹ nhàng:

– Thôi bỏ đi! Tiểu huynh đệ! Người nói bang chủ là như thế nào?

Ông ta thu chiêu đứng sững.

Tiểu Tà cũng có chút ghiền giao đấu, hỏi:

– Sao? Không đấu tiếp à?

Lạc Tốt Giả gật đầu:

– Không sai! Lão phu không đấu nữa. Lão phu biết rõ thân phận của người rồi.

Tiểu Tà hít một hơi chân khí:

– Được rồi! Không đánh thì bỏ qua cũng được, để tránh người ta nói nhỏ ăn hiếp lớn.

Liên thu tay nói tiếp:

– Lão ăn mày! Ông có tin bang chủ hiện tại là giả không?

Lạc Tốt Giả nhìn Tiểu Tà một lúc:

– Lão phu có thể tin như vậy.

Tiểu Tà cười to, nghĩ rằng vẻ mặt của chàng rất thật thà làm cho người ta tin tưởng.

Hàn Trúc nói:

– Thái sư phụ tin rồi sao? Vậy thì quá tốt.

Lạc Tốt Giả hỏi:

– Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Trúc kể rõ sự việc cho Lạc Tốt Giả nghe.

Lạc Tốt Giả hỏi Tiểu Tà:

– Tiểu huynh đệ! Người gặp được Chu bang chủ nơi nào?

Tiểu Tà nói:

– Tại Thần Tiên đảo! Cũng chỉ có tôi mới biết được nơi đó. Ông ta nhắc các thuộc hạ Cái bang không cần đi tìm.

Hàn Trúc lấy ra “Bích ngọc gút” đưa lên.

– Thái sư phụ! Đây là Bích ngọc gút.

Lạc Tốt Giả xem qua một lúc, gật đầu:

– Không sai! Chỉ có Chu bang chủ mới có Bích ngọc gút.

Tiểu Tà cười lớn:

– Kha kha... chuyện thật là vậy, tôi đâu có gì dối trá.

Lạc Tốt Giả gật đầu:

– Tiểu huynh đệ! Người muốn lão phu làm gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Tôi muốn mời ông tập hợp các trưởng lão bắt người bang chủ giả.

Lạc Tốt Giả nói:

– Chỉ cần cứ việc này thôi thì còn thiếu chứng cứ, chưa đủ hành động.

Tiểu Tà nói:

– Muốn trực tiếp có chứng cứ thì phải đích thân lão bối tìm ra.

Lạc Tốt Giả nói:

– Tìm bằng cách nào đây?

Tiểu Tà nói:

– Siêu Tử Kiều và Chu Lăng trước đã có quan hệ bí mật. Trước hết chúng ta thả Siêu Tử Kiều ra, sau đó chắc chắn Siêu Tử Kiều tới cửa phòng của Chu Lăng. Lúc ấy Chu Lăng sẽ tiết lộ manh mối. Vậy không phải đã tìm được chứng cứ sao?

Lạc Tốt Giả gật gù:

– Tiểu huynh đệ! Người đã nghĩ được cách khám phá, tại sao còn phải tìm đến lão phu làm gì?

Tiểu Tà trợn mắt:

– Lão ăn mày! Ông phải triệu tập tất cả trưởng lão mai phục dưới Hàn Phong lâu, nếu không tìm ra chứng cứ này thì không có cách nào khác. Chu Lăng cũng không phải đại khờ.

Lạc Tốt Giả ngạc nhiên:

– Tại sao chúng ta nói Chu Lăng không đại khờ?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta thả Siêu Tử Kiều ra thì hẳn sẽ đi tìm Chu Lăng. Chỉ cần một cuộc gặp mặt giữa hai người thì manh mối sẽ lộ ra ngay.

Lạc Tốt Giả hỏi:

– Nếu đi tìm manh mối thì kế này phải sử dụng sao đây?

Tiểu Tà cười đáp:

– Chúng ta chỉ cần Siêu Tử Kiều và Chu Lăng gặp mặt, nói ra một câu thì đủ rồi. Mà câu này mỗi trưởng lão đều nghe được, và lập tức bắt ngay hẳn.

Lạc Tốt Giả hiểu ý:

– Lão phu y kế của người hành sự.

Tiểu Tà thấy mục đích đã đạt được, vui mừng:

– Ông chỉ cần mai phục trước sảnh, đồng thời báo cho trưởng lão biết, nhưng không nói là chuyện gì, chỉ chờ lúc Siêu Tử Kiều đến, chực vị nghe được câu thứ nhất của Chu Lăng nói là đủ chứng cứ. Lúc đó lập tức xuất hiện. Như vậy vạn sự đều yên.

Lạc Tốt Giả thấy Tiểu Tà cơ mưu rất giỏi, cười nói:

– Tiểu huynh đệ! Người thật là tài giỏi. Ta thấy trừ Âu Dương Bát Không ra thì không ai làm sư phụ người nổi! Hàn Trúc, con cứ về đi, chuẩn bị xong mới đến thông báo cho ta biết.

Hàn Trúc chấp tay xá một lễ, lập tức kéo Tiểu Tà trở về.

Tiểu Tà vẫn còn đang vui mừng, đặc ý đưa tay tạm biệt vị trưởng lão.

Chờ hai người đi xa, Lạc Tốt Giả lẩm bẩm:

– Tiên nhân thật có phúc! Không biết tại sao trong thế gian lại có được một tiểu hài như vậy. Tà môn! Thật tà môn!

Ông ta lắc đầu từ từ bước vào nhà, thâm phục về võ công, trí tuệ của Tiểu Tà quả nhiên rất hiếm có.

Trên đường đi Hàn Trúc hỏi Tiểu Tà:

– Huynh thật to gan! Dám ghẹo thái sư phụ của tôi. Dù cho cha nuôi của tôi nhìn thấy ông ta cũng sợ đến khiếp người, tôi thật hồi hộp cho huynh đấy.

Tiểu Tà đặc ý:

– Sợ cái gì? Có gì mà sợ? Đến như Võ Si mà tôi chưa sợ.

Hàn Trúc hỏi:

– Võ Si là ai?

Tiểu Tà nói:

– Đó là một cao thủ giang hồ, so với trưởng lão Lạc Tốt Giả chỉ tiếp được hãn năm chiêu là cùng.

Hàn Trúc nghe nói có vẻ sợ hãi.

Tiểu Tà nói:

– Đừng sợ! Võ Si chỉ giết những người võ công cao. Thiếu bang chủ võ công không đủ để cho hãn ghé mắt.

Hàn Trúc hỏi:

– Còn chuyện Cái bang chúng ta phải làm sao đây?

Tiểu Tà nói:

– Trong hai ngày sắp tới, Thiếu bang chủ lấy đồ ăn thật ngon đãi Siêu Tử Kiều, để hãn có sức chạy trốn. Chờ đến ngày thứ ba chúng ta mới thả hãn ra.

Hàn Trúc hỏi:

– Chỉ đơn giản như vậy sao?

Tiểu Tà nói:

– Có gì mà khó! Cứ đi uống rượu đi.

Cả hai lui về Hàn Linh phạn. Tiểu Linh trông thấy chạy ra hỏi:

– Công việc ra sao rồi?

Tiểu Tà kể lại hết mọi việc, rồi kéo nhau vào bàn tiệc.

o o o

Thời gian trôi rất nhanh...

Đã đến ngày thứ ba rồi...

Vào buổi tối...

Tiểu Tà hỏi:

– Thiếu bang chủ! Xong chưa?

Hàn Trúc nói:

– Xong rồi!

Tiểu Tà nói:

– Bây giờ thiếu bang chủ bịt mặt, xâm nhập ngục thất. Tốt hơn phải có giao đấu, bắt mấy tên canh cửa, mở cửa ngục thất, ném cho Siêu Tử Kiều một bộ quần áo đen, dùng tiếng âm nói rằng: Bang chủ sai người đến cứu hãn. Phải bảo hãn lúc ra đi nên đến gặp bang chủ. Sau đó mở cửa nhà lao rồi phóng chạy ra ngoài. Chuyện chỉ như vậy thôi.

Hàn Trúc gật đầu:

– Tôi hiểu rồi! Sẽ hành động vào lúc canh ba.

Nói xong, Hàn Trúc phóng đi trong đêm.

Tiểu Tà nói:

– A Tam! Hết chuyện rồi! Chúng ta tiếp tục uống rượu.

A Tam nói:

– Tiểu bang chủ, cạn ly. Chờ đến ngày mai chúng ta phải đi ra ngoài. Cũng tại vì cảm tình với Tiểu Linh chúng ta mới đến đây, nhưng cũng may ở đây có chuyện làm để khỏi buồn.

Vào lúc canh ba...

Bỗng, từ trên nóc nhà Tây Sơn phòng xuất hiện một bóng đen bịt mặt. Người hắc y này chính là Hàn Trúc giả trang.

Bóng đen vừa nhảy xuống đã xông vào ngục thất số 3, nhẹ nhàng không một

tiếng động.

– Ai?

Tên quân canh đã hét lên một tiếng, nhảy tới dùng kiếm đâm vào lưng Hàn Trúc.

Hàn Trúc vung tay trái lên, đã điểm huyết tên quân canh, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Tiếp tục có bốn tên vệ sĩ, tay cầm trường kiếm xông đến.

Hàn Trúc sợ chúng la lên, nên dùng tuyệt chiêu khóa tay bốn vệ sĩ, rồi điểm vào huyết mê.

Siêu Tử Kiều nghe có tiếng đánh nhau, biết có người đến cứu, mừng rỡ bỏ dậy đợi chờ.

Hàn Trúc ném bộ quần áo đen cho Siêu Tử Kiều rồi giả tiếng nói:

– Bang chủ sai ta đến cứu người! Bang chủ có chuyện cần gặp người.

Siêu Tử Kiều mừng rỡ:

– Đa tạ! Ta biết bang chủ không dám bỏ ta lại đây.

Vừa nói Siêu Tử Kiều vừa mặc quần áo.

Hàn Trúc mở cửa ngục, nói mau:

– Tình hình khẩn cấp! Ta phải đi rồi!

Dứt lời phóng ra ngoài, núp vào bóng tối.

Siêu Tử Kiều mặc xong quần áo, lập tức hướng về Hàn Phong lầu chạy đến. Khi đến Hàn Phong lầu, hấn bước lên rất nhanh. Thấy trong phòng vẫn còn có ánh sáng, hấn kêu nhỏ:

– Chu Lăng! Tôi đến rồi! Hãy mau mở cửa.

Chu Lăng đang ở trong phòng, nghe có tiếng kêu, cảm giác kỳ lạ hỏi:

– Ai?

Siêu Tử Kiều nói:

– Siêu Tử Kiều! Hãy mau mở cửa.

Chu Lăng nghe xong, tâm thần chấn động, lập tức mở cửa và nói:

– Người chạy trốn ra đây sao?

Vừa nói vừa đỡ Siêu Tử Kiều vào trong.

Siêu Tử Kiều vừa cười vừa nói:

– Đa tạ ông đã cứu tôi.

Chu Lăng hỏi:

– Cứu người? Không có! Ta chưa thể cứu người. Bọn chúng...

Chợt nghĩ ra điều gì, Chu Lăng kêu lớn:

– Nguy rồi! Chúng ta đã trúng kế rồi! Mau chạy.

Vừa nói vừa xô Siêu Tử Kiều ra.

Có tiếng Lạc Tốt Giả nói lớn:

– Không cần chạy rồi.

Lúc này các trưởng lão đã mai phục bốn phía Hàn Phong lâu. Ai nấy đều đứng lên.

Lạc Tốt Giả quát:

– Gian tặc! Đến bây giờ người còn có chuyện gì nói không?

Chu Lăng giả vung chưởng lên hét to:

– Phản tặc! Người dám đến đây hành thích ta.

Chưởng phải đã hướng về Siêu Tử Kiều đánh vào đầu, định giết người bịt miệng.

– Bộp!

Tội nghiệp Siêu Tử Kiều chưa hiểu rõ sự việc, đầu đã vỡ ra chết tươi.

Chu Lăng giả hướng về Lạc Tốt Giả hỏi:

– Lạc trưởng lão! Đêm khuya ông đến đây có chuyện cần sao?

Lạc Tốt Giả nói:

– Gian tặc! Người thông đồng với kẻ địch âm mưu tiêu diệt Cái Bang, lão phu đến đây bắt người.

Tốt Quả Hoang cũng xông vào, hét lên:

– Giả mạo Chu Lăng! Người rất độc đáo. Hôm nay lão phu không bắt người thì không làm người.

Chu Lăng giả vẫn còn giả cách ngớ ngẩn kêu lên:

– Tốt chấp pháp! Ông điên rồi sao? Ta đâu phải giả mạo! Ông đã phạm tội phản bang, sỉ nhục Bang chủ! Có biết không?

Tốt Quả Hoang không cãi, quay về Lạc Tốt Giả nói:

– Lạc trưởng lão! Trước tiên phải bắt hắn, ngày mai tiếp tục thẩm vấn không trễ.

Lạc Tốt Giả gật đầu:

– Được!

Tiếng nói vừa dứt, thân mình Lạc Tốt Giả đã bay lên cao ba trượng, sử dụng tuyệt chiêu “Vô ảnh tử” giống như điện xẹt trum về hướng Chu Lăng giả.

Chu Lăng giả nhìn thấy, biết không còn cách nào chạy thoát, hai tay vung lên,

đem toàn lực chống đỡ.

Tuy Chu Lăng là người giả mạo, võ công cũng không kém, chưởng pháp rất uy dũng, nhất thời cũng chưa thảm bại.

Qua một lúc đã sử dụng đến ba hư chiêu, Lạc Tốt Giả thấy đối thủ võ công rất giỏi, không thể chống chế được nên muốn giết đi.

Lập tức hét lên một tiếng, đôi mày cau lại, đôi tay tung ra chiêu “Truy thủ” làm cho gió lộng ào ào, căn lâu như muốn sụp đổ, chưởng phong bao trùm cả thân mình Chu Lăng giả.

Chu Lăng giả thấy chưởng thế rất hùng mạnh, sợ hãi phát ra ba chưởng rồi nhảy qua cửa sổ bỏ chạy.

Nhưng Lạc Tốt Giả rất lợi hại, Chu Lăng giả không còn kịp chạy thoát. Một cánh tay của Lạc Tốt Giả đã nắm chặt người hấn.

Chu Lăng giả té trên mặt đất, miệng ứa máu tươi, ngất xỉu.

Lạc Tốt Giả thu chưởng, quay xuống lầu, nói với các trưởng lão:

– Gian tặc đã bị khống chế, lão phu phải về rồi.

Thân mình lão vừa lắc một cái đã biến mất trong đêm tối.

Tốt Quả Hoang chộp vào Chu Lăng, nói:

– Có chuyện gì thì ngày mai nói tiếp.

Nói xong cùng với bốn tên thuộc hạ đưa Chu Lăng về đại lao.

o O o